

jak fotí...



Ondřej Kepka

Herec, režisér,
scenárista
a fotograf

Jak jste se dostal k fotografování? Vzpomínáte si na svůj první fotoaparát?

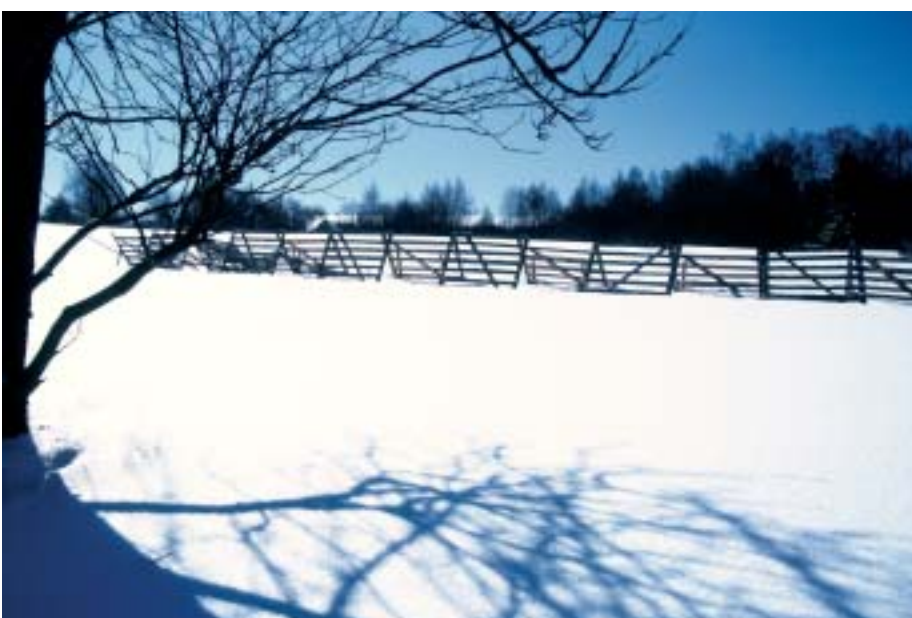
Jsem dodnes vděčný svému tátovi Jiřímu, že mně v sedmi letech dal do ruky už tehdy starou Zeiss-Ikonku 6 x 4,5 a k tomu prošlý svitkový film AGFA. Tak vznikly moje první fotografie – myslím, že to byla zátiší s květinami. Fotografování byla velká rodinná tradice, fotil i můj strýc, herec Jaroslav Kepka – ale fotografování bylo vlastní i rodině mojí mámy Gabriely, kde zase nejvíce fotila babička Maruška Vránová.

Nebalancoval jste nikdy mezi svou profesí a fotografováním?

Ano, balancoval jsem. Dlouho jsem si myslel, že herectví je na první místě – a focení a filmování budou jen velkými koníčky. Filmování – tedy konkrétně režie – se stalo mojí druhou profesí a o fotografování jsem v jedné chvíli velmi uvažoval. Dalo by se říct, že mě k režii vlastně přivedlo focení a „kamerování“.

Chtěl byste být profesionálním fotografem?

Nechtěl. Jsem – jak říkával Karel Čapek – „vzdělaným laikem“ – myslím v oboru fotografie. Rád si zachovávám tu radost, se kterou fotím. A o tu bych asi jako profík přišel...



Jaká fotíte témata, fotografický styl?

Zajímají mě zvláštní atmosféry přírody a městských zákoutí. Rád fotografuji šerosvity a noční scenérie. Kromě přírody a krajiny mě zajímá člověk, tedy portrét – ale nikoliv ateliérový, ale přirozený, reportážní. Kdybych měl pokračovat dál, tak s „človíčky“ souvisí také moje reportážní snímky. A nakonec se dostávám k divadelní fotografii – což je logická souvislost, protože jsem v divadle vyrůstal. Měl jsem možnost nafotografovat kolekce snímků pro Divadlo Pod Palmovkou, Divadlo F. X. Šaldy v Liberci a pyšný jsem na fotografie pro pražskou VIOLU.

Máte nějaký fotografický vzor?

Mým vzorem byly fotografie mého táty Jiřího. Z profesionálních fotografů se mi líbí fotografie kameramanů, kteří mají pro mě bližší vidění světa než někteří slavní a známí fotografové. Mám na mysli práce Emila Sirotky, Vladimíra Opletala nebo Martina Šece.

Co pro vás fotografie znamená?

Fotografie je pro mě malá, drobná část života, zlomek světa, který nás obklopuje. Zlomek, který trval jen chvíli a už se nikdy nebude opakovat. A pro mne osobně je fotografie vlastně deníkem. Jak jsem jednou kdesi řekl: Já si deníček nepíši, já ho fotím.

Vnímáte fotografii jako umění?

Samozřejmě. Fotografie je velké umění a řada profesionálů to dokazuje. Je to výsostně estetické umění, které pracuje s fikcí i realitou zároveň. Fotografové jsou pro mne moderní malíři. Jen mám někdy pocit, že někteří tvůrci se natolik zhlédli ve svém vidění světa, že už ztratili kontakt s okolím. Jednoduše řečeno: některým fotografiím nerozumím. Nepůsobí na mě ani emotivně, ani racionálně.

Čím fotíte, jakou používáte techniku?

Fotografuji na kinofilm, mám NIKON F-601 a CANON EOS-300. Miluji širokouhlé objektivy,



mám např. objektiv Voigtlander 19–35 mm. Používám filmy s extrémně nízkou a vysokou citlivostí. Rád s citlivostí různě experimentuji. Kdysi jsem například fotil na kopírovací černobílý materiál ORWO 8 DIN, který byl naprosto strmý, neměl vůbec šedé odstíny. Byly to zajímavé snímky. Jako narýsované tuží na bílou čtvrtku. Takové „perokresby“. Nízkocitlivé materiály mám rád kvůli jemnému zrnku. Když jsem připravoval knížku Kumštýři na vodě, tak jsem se vybavil materiály FUJI, konkrétně inverzí – například skvělá je ASTIA 100, miloval jsem KODAK EKTAR 25 ASA (15 DIN) atp. Vysokocitlivé materiály mně zas vyhovují na práce v noci, bez blesku – zejména na reportáže. Jsem až umanutý tím, že se snažím udržet v ruce dlouhé časy a nepoužívat blesk.

Máte nějaké oblíbené místo? Nebo jinak – co rád fotografujete?

Moje oblíbené místo na fotografování jsou Poněšice v jižních Čechách, kde má AMU svoji vodáckou základnu. Jsou tam fascinující přírodní scenérie: les, břeh řeky, Vltava s jemným meandrem a skalní soutěska. V Čechách neznám romantičtější místo. Z cizokrajných míst jsem si zamiloval řecké ostrovy a zejména norské fjordy, pro kombinaci hor a moře, která je jedinečná.

Nechal jste se ovlivnit digitálním trendem?

Jde mi to těžce, jsem zatím zastáncem klasiky, ale vím, že nástup digitálů je nezadržitelný – a také chápu jeho přednosti. Ale film je film. I v kinematografii.

Upravujete své snímky v PC?

Bohužel, to zatím neumím.

Připravil Pavel Libora
pavel.libora@provolnycas.cz



o autorovi

Ondřej Kepka

1969 – narodil se v Praze
1984 – 1988 gymnázium Jana Nerudy
1992 – absolvoval herectví na Divadelní fakultě AMU
1996 – absolvoval televizní a filmovou režii na FAMU
1999 – vyšla mu fotografická kniha Kumštýři na vodě

Jako fotograf se považuje za „vzdělaného laika“, fotografuje portréty, reportáže a krajinu.

